

Horečka ji opustila a ona je obsluhovala.

Horečka ji opustila a ona je obsluhovala.

5. NEDĚLE V MEZIDOBÍ CYKLU B

Evangelium (Mk 1,29-39)

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Popisuje se stav nemocné, způsob uzdravení a jeho potvrzení. Toto je jediné uzdravení, které se děje v nejužším kruhu učedníků. U Marka je dům místem Ježíšova zastavení a konání. Navíc právě „v domě“ jsou učedníci vyučováni. Šimonova tchyně leží v horečce – pro antického čtenáře to mohlo být příznakem vážného ohrožení (u Jan 4,52 je horečka syna královského služebníka znamením smrtelné nemoci). Uzdravení se děje pomocí běžného gesta „vzít za ruku a pozvednout nemocného“ (srov. Mk 9,27; 5,41). Ježíš uzdravuje vlastní mocí – beze slov, bez nějaké modlitby (na rozdíl od Pavla, který na Maltě uzdravuje od horečky vzkládáním ruky a modlitbou; Sk 28,8). Fakt, že tchyně ihned slouží, je potvrzením (před očima přítomných) okamžitého a plného uzdravení (je chybné vidět v textu „poučení“, že tchyně je vzorem učedníka, který po setkání s Ježíšem „slouží“: Markovy texty o uzdravení nemají tento „katechetický“ ráz).

Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Na detailnější líčení exorcismu a uzdravení navazuje už jen souhrnná, obecná zpráva, která dokládá „rozšíření Ježíšova působení“ v Kafarnau. Toto působení se týká nejprve jednotlivce (posedlého, Šimonovy tchyně) a nakonec celého množství lidí. Tento „první

den“ v Kafarnau je vzorovou ukázkou Ježíšovy činnosti. Sobota, charakterizovaná návštěvou synagogy a uzdravením tchýně Petrovy, se chýlí ke konci. Západem slunce končí den odpočinku, a tak lidé mohou přinášet své nemocné k Ježíšovi. Zde se jen obecně mluví o tom, že Ježíš uzdravuje z různých onemocnění (jeho moc není tedy omezena jen na určité nemoci). Je třeba upozornit na to, že Marek rozlišuje: všichni nemocní jsou shromážděni, z nich mnozí (tedy někteří) jsou uzdraveni. I to, že Ježíš jde jinam, přestože ho „všichni hledají“ (v. 36n.), poukazuje na to, že zřejmě ne všichni mohli být uzdraveni.

Ježíš přináší vykoupení celého člověka. Vykoupení je tedy konkrétní, týká se také těla (proto uzdravování), ale zasahuje dokonce samotné kořeny zla, demony (je sice pravda, že v antickém světě jsou démoni považováni za původce a „zosobnění nemocí“, ale na druhou stranu evangelista umí rozlišovat případy onemocnění a svázanosti zlým duchem).

Jsme však teprve na úsvitu zjevení (spíš „zahaleného zjevování“) Syna Božího, který se sice prokazuje mocnými činy, ale není jen „uzdravovatel a exorcista“. Proto je prozatím na místě spíš o něm mlčet (zákaz mluvit zapadá do tzv. „tajemství Mesiáše“), aby se o něm nevytvořily falešné a zavádějící představy (stejný je i důvod umlčování zlých duchů). Jen po utrpení, smrti a vzkříšení bude „obraz o Ježíšovi“ úplný (celé evangelium) – a teprve tehdy bude možné jej hlásat bez nebezpečí zkresleného pochopení.

Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy. Příznačná je změna místa – od rušného shromáždění v Kafarnau na osamocené místo. Poprvé narážíme na nepochopení učedníků, oblíbený motiv u Marka. Odchod na osamělé místo nemáme chápat jako útěk před nadšeným lidovým uznáním nebo před konáním dalších zázraků (ty bude konat jinde). Evangelista chce spíš zdůraznit zvláštnost Ježíšova působení: on se nenechává strhnout aktivismem. V jeho službě jsou propojeny modlitba a jednání. Nakolik efektní a efektivní vnější služba by mohla působit dojem okázalosti, natolik „zákaz o rozhlašování“ a „neokázalá modlitba“ na osamoceném místě tento dojem zcela vylučují.

Jak už bylo řečeno, v tomto případě poprvé vystupuje na povrch „nepochopení“ učedníků, kteří, ovlivnění obyvateli Kafarna, hledají Krista (použité řecké sloveso má negativní zabarvení, je to „egoistické hledání“) a chtějí ho přivést zpátky do města. Ježíš má však jiné záměry: zvěstovat slovo

také jinde. Nesmíme však špatně interpretovat tuto vyhýbavou tendenci, jako by se Kristus programově vyhýbal hledání lidu: Mk 6,30n. ukazuje, že Ježíše pojmá lítost nad zástupy, kteří ho vyšli hledat až na pusté místo (následuje vyučování a zázrak rozmnožení chlebů).

Je nápadné, že Kristus zde nemluví o své činnosti jako o „uzdravování a vymítání duchů“, ale o „hlásání slova“ – tím se přesouvá pozornost učedníků ze zázraků (Ježíš byl vyhledávaný jako divotvůrce) na hlásání slova. Výraz „kvůli tomu jsem přišel“ by mohlo svádět k výkladu v janovském duchu (Syn vychází od Otce, přichází na svět), ale to by neodpovídalo Markově teologii: „přijít“ znamená veřejně vystupovat. Ježíšova činnost, zasahující celou Galileu, tedy nespočívá jen v konání zázraků, ale také v hlásání slova a v přebývání v modlitbě. Máme tedy obraz o Kristu divotvůrci, kazateli a „modlitebníku“.

SHRNUTÍ

Perikopa se skládá ze tří malých pasáží, z nichž první dvě ukazují Krista jako toho, kdo osvobozuje od projevů zla (nemoci nebo zosobněného Zla). Třetí část vyzdvihuje, že jádrem Ježíšova působení (neohraňčeného na jedinou skupinu!) je hlásání Božího slova a vyhánění zlých duchů: tím se zviditelňuje, že vláda nepřítelů končí (Bůh se ujímá svého lidu, Boží království je tu). Ježíšův akční radius se stále rozšiřuje – nejprve povolání čtyř učedníků, pak událost v synagóze, uzdravení tchyně a posléze mnohých chorých i posedlých. Zdá se, že máme záměrně vedle sebe příběhy o uzdravení a vymítání Zlého, aby se tak dosvědčilo, že Ježíšova moc se projevuje rozmanitým způsobem.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Dnes čteme, že Ježíš „ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil“. Ježíš se totiž nebál tmy ani ticha. Když jsme s Ježíšem, také se nemusíme bát ani tmy ani ticha. Naopak – právě v tichu můžeme zaslechnout v našem srdci hlas Boží. Naopak ho neuslyšíme, když je pořád jen puštěná televize nebo hraje nějaká hudba. Zkusme někdy i my jen tak být v tichu, jen tak se kolem sebe dívat a přemýšlet. Vždyť s Bohem můžeme mluvit kdykoli a kdekoli – nejen ráno a večer...

Starší:

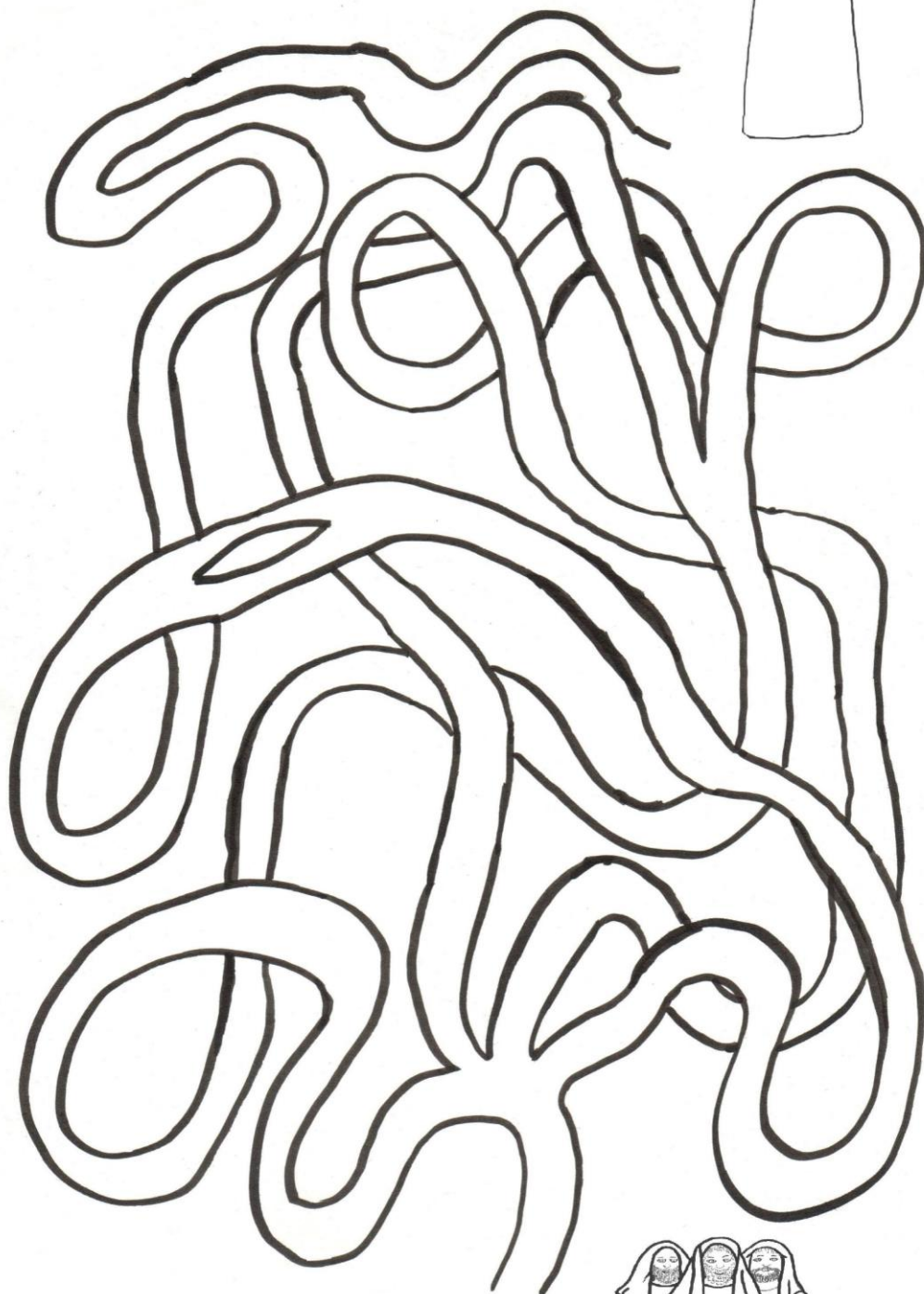
Ježíš koná mnoho dobrého – učí zástupy, uzdravuje, vyhání zlé duchy, ale potom také odchází do samoty, kde se modlí. Činnost navenek – akce je u něj vyvážená modlitbou. Jedno bez druhého totiž nefunguje. My máme nejčastěji moc práce a málo času na modlitbu... A pak se najednou něco zadrhává, nepostupuje, je to k ničemu. Můžeme se v tomto týdnu víc ptát: Mám odkud čerpat? Jak vypadá moje modlitba? Vnímám při modlitbě, že se skutečně setkávám s Bohem milosrdným a všemohoucím?

Zkusme si

Mladší / Starší:

I v tomto evangeliu čteme o jednom z Ježíšových zázraků. Zároveň se ale podíváme do jednoho úplně soukromého domu, a hned poté na úplně opuštěné místo...

- Slyšeli jsme, že Ježíš uzdravil tchyni apoštola Petra. Umíte se orientovat v rodinných vztazích? Jistě víte, kdo je bratr, sestra, tatínek nebo maminka.
 - Dovedete ale říci, kdo je třeba bratranec a sestřenice, snacha, tchyně, zeť, tchán, švagr a švagrová nebo třeba prastrýc a prateta?
 - Zkuste na vlastní rodině přiřadit k těmto pojmům správná jména – můžete tak třeba sestavit „rozšířený rodokmen“ vaší rodiny!
- Ježíš poté odešel na opuštěné místo, aby se mohl modlit, a apoštolové ho dlouho hledali. Zkuste připravit pro ostatní „stopovací hru“!
 - Můžete ji udělat venku – pak použijte [pochodové značky](#) nebo fáborky a uvidíte, za jak dlouho vás vaši protihráči doženou!
 - Malé stopování můžete udělat i v bytě – nechte na nějakých místech zprávy s indiciemi, kde je další zpráva. Najdou všichni správný cíl?
 - Můžete si ale úplně obyčejně zahrát i na schovávanou!
- Když apoštolové hledali Ježíše, jistě se dohadovali, jakou cestou mají jít. Zkus jim poradit – podívej se na bludiště na následující straně!

5. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 1,29-39

5. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 1,29-39

5. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 1,29-39

5. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 1,29-39

5. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 1,29-39

5. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 1,29-39

5. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 1,29-39

5. neděle v mezidobí cyklu B
Mk 1,29-39